

DE NOORD-BRABANDER.

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIS

Voor de Stad, f12-
Franco per post, a 14-.

DEERE VEREN OUD VETAT?

ADVERTENTIEN.

15 cent de regel
behalve 35 cents regel.

(Verschijnende driemalen ter week op Woensdag, Donderdag en Zaterdag)

MONSEIGNEUR ZWIJSEN.

Spes bona, spes ingens, vanâ nec imagie rerum
Nix, nec auguriis despicenda suis.
Non malè res gestae sunt conjectura futuri,
Grandius exacto quamlibet instet opus.

Hoescht. 113 H. 113. 2a.

Hadden wij verleden Zondag het geluk hier ter stede de H. Zalving van Mgr. van Emmaüs bij te wonen; op heden 17 April, mogt het de inwoners van Tilburg te beurt vallen, door dergelijke plechtige Zalving, een hunner beminde herders tot de bisschoppelijke waardigheid te zien opnemen. Zijne Hoogwaardigheid, Monseigneur J. Zwijsen, Coadjutor, met regt van opvolging, van Mgr. van Emmaüs, in zijn Apostolisch Vicariaat, vooral voor de distrikten Grave, Megen en Ravestein; tot nu pastoor der Dionysius kerk te Tilburg, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, werd op heden, volgens de solemnele voorschriften der H. Roomsche kerk, in den tempel zijner Parochie, in het midden zijner van vreugde opgetogene schapen, ten aanzien der talrijke priesteren, welke van alle zijden waren toegevloeid, tot bisschop, *in partibus infidelium*, van Gerra geconsacreerd.

Deze gewigtige gebeurtenis heeft niet slechts in Tilburg; maar door het geheele voormalige bisdom van 's Bosch, en in de nieuw toegevoegde distrikten, en bij alle vrienden van Godsdienst, en vorst en vaderland, algemeene innerlijke deelneming en vreugde veroorzaakt. En te regt. Want wanneer wij met den uitmuntenden dichter Hoeschtius het verleden als den maatstaf der toekomst nemen, dan moet dezelve waarlijk heilvoorspellend genoemd worden.

Het zij ons vergund, eenen vlugtigen blik op dat verleden te werpen.

Bij de eerste intrede in de geestelijke bedieningen ontmoeten wij zijne Hoogwaardigheid te Schijndel bij den moedigen, standvastigen, onsterfelijken Kerkvoogd van Alphen; onder wiens leiding hij 10 volle jaren, als in eene kweekschool van alle priesterdeugden, werd voorbereid tot den last, welke hem later door Z. H. Gregorius XVI gervol moest worden opgedragen.

In 1828 tot pastoor te Best benoemd, onderacheilde zich Mgr. Zwijsen zoner, dat

hij in 1832 tot de vervulling der in dat jaar opgevallen Pastoorplaats van de aanzienlijke parochie het heike te Tilburg, werd aangewezen.

Geschikt en als bestemd om zich in eenen ruimen werkkring te bewegen, ondernam de nieuwe pastoor, in weerwil der menigvuldige zorgen en werkzaamheden, aan de bediening van een der aanzienlijkste en talrijkste parochiën verbonden, reeds in het eerste jaar van zijn Tilburgsch Pastoraat, de oprichting van een gesticht van liefdadigheid, hoofdzakelijk ten doel hebbende, de verbetering van het lot van zoovele armen, wier geestelijke verzorging en aankweeking aan hem was toevertrouwd. Aanvankelijk in het klein, doch ook met geene andere middelen, dan met een levendig vertrouwen op de Voorzienigheid ondernemer, alhens door de onvermoeide zorg van den waardigen pastoor uitgebreid, bereikte dit gesticht eene hoogte, welke hetzelfde tot de kweekschool, en het moederhuis heeft gemaakt, van bijna alle nieuwe liefdadige inrigtingen, niet alléén in de Provincie Noord-Brabant; maar ook in de andere gedeelten van het rijk, voor zoo ver althans die inrigtingen het onderwijs en de verpleging van armen ten doel hebben.

In tien jaren tijds werd Tilburg alléén, door den standvastigen ijver van zijnen verdienstelijken pastoor, bijgestaan door de vele zorgen van den niet minder verdienstelijken Pastoor W. van de Ven, begiftigd met twee armen-scholen, waarin thans ruim 1200 arme kinderen gratis, en naar de beste leerwijze onderwezen worden; een oude mannen, en een oude vrouwenhuis, waarin de arme grijsheid op de liefdevolste wijze wordt verzorgd; een weeshuis, waarin het arme ouderlooze kind wordt opgekweekt, en tot een nuttig lid der maatschappij gevormd; een gasthuis eindelijk, waarin de Arme zieke op de doelmatigste wijzen door eene echt-godsdienstige liefde wordt verpleegd.

De voorzienigheid moet gewis meer bijzonder over hem hebben gewaakt, wien het gelukt is, om zonder tijdelijke middelen, zooveel goeds, zoo veel schoons, zooveel bewonderenswaardigs, in zoo korten tijd tot stand te brengen, en vooral in een tijdvak, dat zich door zoovele moeilijkheden heeft gekenmerkt.

Noch ook de omstandigheden van dat

moeijelijke tijdvak schijnt diezelfde voorzienigheid te baat genomen te hebben om hem en évidence te brengen, wien zij eene hooge roeping bestemd had. In zijne betrekking van Pastoor te Tilburg, kwam Mgr. Zwijsen in aanraking met den edelen veldmaarschalk van het Nederlandsche leger, die aldaar zijn hoofd kwartier gevestigd had. De Prius van Oranje, de toekomstige bezitter van den Nederlandschen troon, thans door Hoogdenzelen beklommen, leerde den Pastoor Zwijsen kennen, als eenen welmeenenden, opregten en getrouwen onderdaan zijns Konings, en als eenen ijervollen, liefdadigen, en verdienstelijken herder zijner kudde. De belangen der Godsdienst hebben daaraan veel, en zeer veel te danken gehad.

Als geestelijke onderscheidt zich de nieuwe Bisschop door echten priesterzin, ware godsvrucht, reine deugd; en als bijzondere trekken van zijn karakter mogen de standvastigheid, de liefdadigheid, en een onbeperkt vertrouwen op de goddelijke Voorzienigheid gemeld worden.

De opklimming van Monseigneur Zwijsen uit het eenvoudige Pastoraat tot de hooge Bisschoppelijke waardigheid is alzoo niet het gevolg van gunst, van stand, of van geboorte; maar alleen van verdiensten, die niet in het duistere of onzekere liggen; maar die zich openbaren in zooveel goeds door zijne hand gesticht, en waarvan zoovele liefdadige instellingen de luidsprekende en blijvende getuigen zijn.

Ziedaar meer dan genoeg, om de billijke vreugde der geloovigen over de H. Zalving van Mgr. Zwijsen te doen waardeeren.

Dat ook over Hem des Hemels mildste zegeningen met de bisschoppelijke zalving ruimschoots zijn neergedaald, om de aan zijne Hoogwaardigheid toevertrouwde hooge bedieningen met de hem eigene beradenheid, waardigheid en standvastigheid, tot luifder H. Godsdienst, tot heil zijner schapen tot welzijn van Kerk en Staat, in lange jaren, zaliglijk te vervullen.

KERKELIJKE STAAT.

Men schrijft uit Rome, dat de Abt de Dampre, missionaris in Rusland, in deze hoofdstad is aangekomen, om de graven der H. H. Apostelen te vereeren; dit is de tweede maal dat hij zich naar de hoofdstad der Christenwereld begeeft, om aan zijne godsvrucht te voldoen.

NAPELS 26 Maart.

De in den laatsten tijd veel behandelde zaak der Tavoliere-bank, waarbij eenige Holl. kapitalisten met aanzienlijke sommen zijn betrokken, dreigt tusschen de Nederl. en Napelsche gouvernementen eenen ernstigen keer te nemen. De Holl. aktionarissen, die even als de overige belanghebbenden bij deze instelling zijn opgeofferd geworden en hun gansche kapitaal hebben verloren, dringen op schadevergoeding aan, en hebben zich tot hunne regering gewend, om bij de onze, onder wier autorisatie de bedoelde bank in der tijd is opgericht, hunne vorderingen te doen gelden. Zij verlangen, dat de zaak door eene derde magt onderzocht en door scheidsregters beslist worde. waartoe echter ons gouvernement, hetwelk de zaak geheel van zich afwijst, niet schijnt te willen besluiten. Vermoedelijk zal hieruit een proces voortspuiten, welks resultaat niet vooruit te zien is.

Augsb. Zeit.

TURKIJE.

KONSTANTINOPEL, 23 Maart. Izzet-Mehemed-pacha komt allengs tot de overtuiging, dat het een ijdel streven is, het Turksche rijk tot die zelfstandigheid te brengen, welke steeds het hoofddoel zijner pogingen geweest is. De Porte behoeft vreemde ondersteuning, en gevolgelijk moet zij ook naar vreemden raad hooren. De grootvizier wil dus in alle kwestien, waarin zij zich zoo halsstarrig getoond heeft, toegeven. Doet hij dit, dan is hij met zijne magtigste vijanden verzoend en zijn de meeste dreigende gevaren afgewend. Echter wenscht hij de waardigheid der hooge Porte niet te compromitteren en ten minste daar den schijn te bewaren, waar het wezen sedert lang ontbreekt.

OOSTEN.

ALEXANDRIË 22 Maart. Men heeft fransche Ingenieurs naar Atfe, een dorp aan den mond van het kanaal Mahmoudië in den Grooten Nijl gezonden, om sluizen aanteleggen, opdat de koopvaardij-schepen uit den Nijl dadelijk hier zouden kunnen aankomen, zonder dat men dezelve eerst behoeft te ontladen.

Men heeft hier brieven uit Beyrouth ontvangen, waarin men meldt, dat de stoomboot *de Phenix* in deze stad de lijdning der benoeming van den Emir Emin, jongste zoon van den ouden Emir Beschir, als Prins van den Libanon, heeft aangebragt.

DUITSCHLAND.

Men schrijft uit Berlijn den 9 April:

Z. M. de Graaf van Nassau, oud-Koning van Holland, is in den nacht van den 7 op den 8 door eene bezetting op de borst aangevat; gisteren morgen vooral was zijn toestand zeer bedenkelijk. Zijn geneesheer Dokter Dieffenbach, heeft heden een bulletin bekend gemaakt, hetwelk eenigzins gunstiger was, en inhield, dat de doorlichtige zieke weder bij zijne kennis gekomen was, ruimer adem haalde en eenen rustigen nacht had gehad.

(Frankfurter Journal.)

BERLIJN 3 April. De dagbladen hebben over de aangelegenheden van den Nederlandschen Kamerheer den Graaf van Limburg Stirum, uit de Leipziger bladen een artikel overgenomen, dat door eene even onware als ergelijke voorstelling geschikt is een valsch oordeel over de zaak te verspreiden. Het zou ongepast schijnen, reeds nu, voor dat onderzoek is afgelopen, het regterlijk oordeel voor uit te loopen. Twee omstandigheden mogen echter reeds nu in het belang der waarheid en van den aangevallenen graaf ter openbare kennis worden gebragt. Vooreerst: de aangeklaagde handeling van den graaf was tegen eene dievenbende gericht, welke reeds sedert geruimen tijd de onderhouden van den graaf uitplunderden, en hun het vee afstolen. De mishandelingen welke zij te verduren zouden hebben gehad, worden alleen van de zijde der dieven opgegeven. Ten tweede: de graaf heeft volstrekt geene pogingen aangewend om bij den koning de opheffing van het onderzoek te bewerken. De koning heeft op geheel andere wijze kennis van de zaak gekregen, en moet uit eigen beweging aan den minister van justitie bevelen hebben, hem terstond, na afloop van het onderzoek, de stukken te overhandigen. Openbaarheid behoort niemand te schaden, ook de regterlijk aangeklaagde niet; maar het is dan tevens eene plicht van de organen der openbaarheid, niet vóór den tijd, en het allerminst door valsche voorstellingen, te veroordeelen en te brandmerken.

ENGLAND.

LONDEN, 13 April. Maandag avond heeft het Hoozerhuis, op voorstel van den graaf Ripon, de tweede lezing van het ontwerp, betreffende den invoer van vreemd graan, tot aanstaanden maandag uitgesteld.

In het Lagerhuis werden dien avond de beraadslagingen hervat over het al dan niet ontvangen eener ingezonden petitie tegen de voorgestelde belasting op de inkomsten. De ministers verzetteden zich tegen het in overweging nemen der petitie, op grond der aloude gewoonte, volgens welke de Kamer nimmer petitien tegen belastingen aannam. Lord John, daarentegen, beweerde, dat, even als de oude gewoonte van beraadslagen over het voorstellen van petitien afgeschaft was, men ook den regel, welke het voorstellen van petitien tegen eene onder beraadslaging zijnde belasting als afgeschaft behoorde te beschouwen. De daardoor ontstaande discussie werd zeer levendig en eindigde daarmede, dat de ministers eene meerderheid van ééne stem behaalden, hebbende zich 221 stemmen voor en 222 stemmen tegen het voorstel verklaard.

— LONDEN 14 April. De belangrijke debatten op de belasting der inkomsten in de kamer der gemeenten, zijn gisteren goedgekeurd, en de aanneming van dit ontwerp is gescheit met eene meerderheid van 106 stemmen; 202 leden hebben voor en 308 tegen het amendement gestemd, hetwelk door lord John Russell was voorgesteld. Lord John Russell heeft zich toen vereenigd met Sir Robert Peel, om zich tegen eene nieuwe uitstelling te verzetten, welke men wilde beproeven.

PORTUGAL.

Costa Cabral oefent in het ministerie eene soort van despotieke magt uit, die zich zelfs tot boven den wil der Koningin uitstrekt. Hij heeft aan het hoofd van het leger officieren geplaatst, die zijne belangen zijn toegedaan; de troepen die te Lissabon zijn, zijn vol van zijne aanhangers, ook noemt men dezelve hier de lijfwachten van Costa Cabral.

— Men houdt zich in Portugal reeds bezig met de toehereidselen tot de verkiezingen voor de nieuwe Cortes. Het schijnt dat er eene magtige zaanzwering gesmeed wordt om het nieuwe ministerie omverwerpen. Dezelve bestaat uit Chartisten, misnoegden, Septembristen en gematigde miguellisten. Maar Costa Cabral schijnt zich zeer weinig om de handelingen zijner tegenpartij te bekommeren, en hij volgt met groote schreden zijne onafhankelijke magt, als of hij zich nooit voor de Cortes behoefte te verluonen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 13 April. Zeker dagblad van heden, meldt dat er sprake bestaat van eene amnestie, welke bij gelegenheid van het jaarfeest des Konings aan verschillende staatkundige veroordeelden zal worden vergund.

— Men leest in de *Impartial de Linan*:

» Thans worden in bijna alle arrondissementen van Bretagne, petitien geteekend ten voordeele der vrijheid van onderwijs. Volgaarne maken wij dezen ijver der huisvaders om de vrije uitoefening van de kostbaarste hunner voorregten te eischen bekend; alle hinderpalen moeten voor dit plegtig en schitterend verzoek onderdoen.

BELGIE.

Men schrijft uit Tongeren: »De tweede zondag na Paschen, den 10 April, was voor onze stad een merkwaardige dag wegens eene treffende en buitengewone plegtigheid. Een belijder der Luthersche godsdienst, geboren te Rostock, groothertogdom Mecklenburg, heeft in de kerk van O. L. V. in de handen van den Deken, door wiens zorg hij in de gronden van onze heilige godsdienst was onderwezen, afstand van zijn geloof gedaan. Daar deze plegtigheid, reeds den vorigen zondag was aangekondigd, was onze kerk hoe groot dezelve ook zij, opgepropt vol, zoo dat er voor de geestelijkheid slechts eene kleine ruimte overbleef. Na de vespereen sprak de Deken eene redevoering uit, waarin hij de plegtigheden verklaarde, die door het roomsch rituale bij dergelijke omstandigheden worden voorgeschreven.

De standvastigheid, waarmede de bekeerling de vragen bij het onderzoek beantwoordde, de vaanwekeurigheid, waarmede hij het Symbolum der Apostelen in het Hoogduitsch opzegde, de tegenwoordigheid van drie andere bekeerlingen, die tot getuigen dienden, gaven alle redenen tot algemeene stichting.

Dit is de derde bekeerling, welke dit jaar in ons kanton plaats heeft.

Men zegt dat binnen eenigen dagen een Calvinist - uit het kanton Glaris in Zwitserland, wonende te Beringen lusselijks het geluk eal genieten in den schoot der kerk terug te keeren. Toen de bovengenoemde plegtigheid geëindigd was, begaven zich de geloovigen in menigte naar de Parochiekerk van den H. Johannes, waar men thans een novene viert ter eere van O. L. V. der zeven Weegen. De Eerw. Pater Maillard van de Sociëit Jesus heeft in het fransch gepredikt over den eerbied, dien men de H. Maagd schuldig is. De keuze van het onderwerp, de wijze waarop hij hetzelfde heeft behandeld, de gemakkelijheid zijner manier van voordragt, en de eenvoudigheid zijner gebaren, hebben de Tongersche bevolking, waarvan de voornaamste personen bij deze plegtigheid tegenwoordig waren, bij uitstek gesticht.

NEDERLAND.

's HERTOGENBOSCH, 18 April. Wij vernemen dat de groote plegtigheid, welke gister te Tilburg plaats had, in de heile orde niet slechts maar met den meesten luister is afgelopen. De kerk was bijzonder schoon voor de H. Zaling ingerigt; met draperien behangen, en door een prachtig altaar versierd.

Verhoogd door de tegenwoordigheid van de Hoozeerw. Bisschoppen des rijks, had de plegtigheid van den anderen kant niet minder aanzien door de zichtbare deelneming der Tilburggenaren vooral, en der ontelbare menigte welke van overal elders toegevloed, in ware feestvreugde, dezelve kwam bijwonen.

Wij vinden ons voor het oogenblik niet in staat gesteld om in bijzonderheden te treden. Het spijt ons dit tot het volgende nummer te moeten uitstellen.

— Men leest in eene bijzondere correspondentie uit 's Gravenhage van den 14 April, gerigt aan de *Organe des Nlandres* het volgende: »Tot heden toe hadden men weinig geloof geacht aan het gerucht, dat de Baron van Heeckeren, belast met eene bijzondere zending naar Parijs, volmagt had om onderhandelingen met Z. M. den Koning Lodewijk Philips aan te knoopten einde een huwelijk tot stand te brengen, tusschen Prins Alexander, de tweede zoon des Krijngs, en Princes Clementine van Frankrijk. Men geloofde zulks niet, want men dacht, dat de Koning tegen over de vasthoudendheid onzer puriteinen, aan zijnen zoon nooit zou durven toestaan, eene katholieke Princes te huwen. Sedert heeft men vernomen, dat het gerucht, hetwelk over het huwelijksplan verspreid was, niet zoo zeer van grond ontbroot is als men in het eerst scheen te gelooven. Het is waar dat de moeijelijkheid ten opzichte van het godsdienstverschil altijd bestaat, maar dezelve verdwijnt grootendeels door de omstandigheid, dat Prins Alexander niet in Holland behoeft te blijven. Men haalt het plan weder op om hem als gouverneur of vertegenwoordiger van den Koning groothertog, zijnen vader, naar Luxemburg te zenden. Men voegt er zelfs bij dat ingeval de Koning mogt besluiten om in persoon de staten van Luxemburg te openen, hij van deze gelegenheid gebruik zou maken om zijnen zoon aldaar in te huldigen. Op deze wijze, zou eene der grootste hinderpalen tegen het voorgestelde huwelijk van de zijde van Holland uit den weg geruimd zijn. Daar Luxemburg een Katholijk land is, bestaat er zelfs eene rede om eene Katholieke prinses boven eene protestantsche voor Prins Alexander te verkiezen.

— Z. K. H. de Prins van Oranje neemt langzamerhand in beterschap toe. — Ook omtrent Z. M. den Graaf van Nassau luiden de laatste berigten gunstiger.

— Men leest in het tijdschrift *de bevelende Krijgsen*: Naar wij vernemen heeft het Z. K. H. den Prins van Oranje bevestigd, de opdracht aan te nemen van het gedenkboek van 's Konings inhuldiging te Amsterdam, in 1840, uit te geven door Dr. Wap.

— H. M. de koningin heeft, dezen morgen wel gelieven aan te nemen een dejeuner, bij mevrouw de barones van Brienen, dame van het paleis van H. M. ten einde, benevens H. H. K. H. H. prinses Sophia de prins Alexander en Hendrik, en den erf-groothertog van Saksen-Weimar, de ouden door wijlen den verdienstlijken baron W. J. van Brienen van de Grootelindt, met zoo veel kennis als smaak hijeen gebragte uitgebreide verzameling schilderijen, te bezichtigen, en hoogst aangenaam was voor den baron van Brienen de verrassing, dat ook Z. M. de koning denzelfden de eer bewees, die van dit bezoek, nog met dat van hoogsteszelfs eigen persoon te komen vergrooten.

Naar men vernemen heeft Z. Exc. de minister van Justitie in eene circulaire aan de ambtelaren van

het publiek ministerie kennis gegeven van zijne optreding als zoodanig, en hun over verschillende punten zijn gevoelen medegedeeld; onder anderen moet Z. Exc. genoemde ambtenaren hebben aangespoord aantekening te houden van datgene wat hun voorkwam in de nieuwe wetgeving verbetering te behoeven, ten einde bij voltooiing derzelve daarop de noodige aandacht zou kunnen worden gevestigd. Tevens worden gemelde ambtenaren zoo men verzekert, uitgenoodigd die oude wetten en verordeningen op te geven, welke vervanging of afschaffing, geheel of gedeeltelijk, wenschelijk zoude zijn. De Minister moet vervolgens het hooge, onafhankelijke standpunt aanwijzen, waarop zijns inziens de regter in Nederland staat, en het verlangen uitdrukken, dat die onafhankelijkheid, met in het ooghouding van de grondwet en de daarop berustende wetten en regelingen, ten eerste worde gehandhaafd. Uitgaande van het verheven standpunt, dat de regter hier te lande inneemt acht Z. Exc. het min kiesch dat tot de vervulling daar van verzoeken worden gedaan; hij vertrouwt, dat zulks in het vervolg zal worden nagelaten en het den koning zal worden overgelaten, zonder onderscheid van rang en geloofsbelijdenis, maar alleen het oog slaande op kunde en braafheid, regters te kiezen of te benoemen.

Eindelijk moet Z. Exc. te kennen geven, dat hij de vrijheid van drukpers in den ruimsten zin verstaat, en, terwijl hij de losbandigheid, waar die tegen de wetten sondigt, wil hebben geweerd, de vrijheid tot uiting der gedachte, als een kostbaar grondwettig recht aanmerkt.

s Hertogenbosch. 18 April. Met algemeen genoegen was hier het gerucht vernomen, dat Zijne Exc. de Staatsraad Borret tot gouverneur van Noord-Brabant benoemd zoude worden. Dezo tijding, welke uit goed ingeligte bronnen kwam, was als genoegzaam zeker te beschouwen. Intusschen, hoezeer het zich bevestigd heeft, dat Z. Exc. de Heer van den Bogerde afstreeft, men blijft nog altijd wachtende naar de officieele benoeming van den Heer Borret. Men weet niet waaraan die vertraging toe te schrijven, ten zij aan het hal intrigues worden gebezigt welke wij hopen dat de Heer Schimmelpenninck zal weten te vrijdelen.

— Wij ontvangen de volgende narigten over den brand te Dussen.

WOUDRICHEM 15 April 1842.

In het naburig dorp Dussen, ontstond in den nacht van den 13. op 14. April jl., op het onverwachts, zonder dat tot op heden de oorzaak daarvan bekend is, eensklaps brand, achter in de stalling van eene boerenwoning, toebehoorende aan zekeren landman Rombout genaamd: welke door den sterken noorden wind aan geblazen, dermate in hevigheid toenam, dat niet alleen met schrikbarende snelheid de belende huizen en schuren, ten getalle van vijf, maar ook de kapitale Roomsche Katholieke kerk met deszelfs toren, en de annexe schoone pastorie een prooi der vlammen werden, zoodat dezelve in minder dan twee uren tijds in rookende puinhoopen zijn herschappen geworden.

Door den onvermoeden ijver en onverschrokkenheid van den WelEerw. Her Pastoor, bijgestaan door een aantal zijner gemeentensren, heeft men het geluk gehad de heilige vaten en eenige der voornaamste ornamenten uit de kerk te redden, alsmede een gedeelte meubelen der pastorie; terwijl men helaas! daarlegen, weinig of niets uit de andere gebouwen heeft kunnen bergen. Hoewel de kerk en pastorie, en eenige der boerenwoningen eenigzins voor brandschade zijn ge waarborgd, is nochtans het verlies zeer aanmerkelijk.

Wij vinden in de Arnheemsche Courant van Dinsdag 11. een artikel, nopens het Koninklijk Besluit van 26 Maart 1842 over de vrije jagt, waarvan wij eenige zinsneden ontleenen, om onze lezers te doen zien, hoe men nog altijd onder de nieltwe regering, vermeent door koninklijke besluiten, van bestaande wetten te mogen afgaan.

Het blijkt uit dit besluit, op nieuw, hoe nauwgezet onze regering is in het opvolgen der wetten. Niettegenstaande het stellige voorschrift van artikel 8 en 52 der wet van 11 Julij 1814, erkent de minister, dat men aan eenige personen vrije jagt heeft toegekend. Bij koninklijke besluiten heeft men de wet veranderd. Men heeft dispensatie van hare bepalingen verleend, niet aan enkele personen, welke zich daartoe mochten aanmelden, terwijl de Staten-Generaal niet ver gaderd waren en dewijl het wild dermate vernemigvuldigde, dat het jagen niet gevegelijk enig uitsel kon tijden, — maar men heeft reeds in voortaan zekere klassen van personen aan de werking der wet onttrokken, buiten de wet geplaatst. Aan de gouverneurs der provinciën, vreemde diplomaten, luitenant-generaals,

enz. heeft men vrije jagt toegestaan. Steunt die onderscheiding op eenigen redelijken grond? Wij zoeken dien vruchteloos. Doch indien die grond zoo diep ligt, dat ongewijden dien moeilijk vinden kunnen, waarom die wijsheid niet aan de vertegenwoordiging medegedeeld? Eene jagt wet is reeds lang, bijna jaarlijks, door de Kamer, wanneer zij de begroting onderzocht, gevraagd; waarom haar niet voorgesteld en die gunsten geregeld?

Het besluit schijnt genomen te zijn om het misbruik eenigzins te beperken. De minister heeft den moed of den wil niet om het geheel af te snijden: integendeel hij tracht het op nieuw te wettigen. Dit besluit is even onwettig als de vroegere, bij welke de toekeningen van vrije jagt verleend zijn.

Art. 8 beveelt, dat een ieder, die eenige jagt of visscherij uitoefent, eene jagtakte zal moeten hebben, volgens het bij artikel 52 gesteld tarief verleend. Wat doet nu de minister? Zegt hij: alle toekeningen van vrije jagt, als in strijd met de wet verleend, worden ingetrokken? Neen, hij trekt ze in, maar laat eenige uitzonderingen bestaan. Hij verleent vrije jagt aan den opperhouthvester en de onder dezen staande ambtenaren, benevens aan de gouverneurs in de provinciën.

De minister gaat nog verder. Hij doet in artikel 3 den opperhouthvester magtigen, om, in speciale gevallen, als hij tijdelijk verblijf van vorstelijke personen of diplomaten, de uitoefening der vrije jagt toe te staan. Wat de koning zelf niet vermag te doen, staat de minister aan den opperhouthvester toe.

De heer Schimmelpenninck wil het verlot tot vrije jagt beperken tot die personen, welke betrekkingen dergelijke begunstiging medebrengen of toelaten. Ons is het onmogelijk geweest, om ons personen voor te stellen, wier betrekking vrije jagt medebrengt. De minister brengt, onder anderen, daartoe de gouverneurs der provinciën. Maar aan den scherpsten blik is het, gelooven wij, onmogelijk te doorzien, welk verband er is tusschen den gouverneur eener provincie en vrije jagt; of hoe die betrekking dergelijke begunstiging medebrengt. Het besluit spreekt ook van hen, wier betrekking vrije jagt toelaat. Dit doet dus denken aan anderen, wier betrekking vrije jagt verbiedt. Wij hebben wel eens van Indische priesters gelezen, die het dooden van ieder levend wezen, welk ook, voor heiligschennis hielden. Dezen verbood hunne godsdienstige overtuiging alle jagt; doch eene betrekking, welke het jagen, en vooral het kostelous jagen, verbiedt, is alleen, gelooven wij, den minister bekend.

De minister zegt »ingeslopen misbruiken te willen doen ophouden.» Is die bedoeling oprecht, zoo trekke hij zoo spoedig mogelijk het besluit van 26 Maart 11. en alle andere, in strijd met de wet van 11 Julij 1814 gegeven, in.

Ingezonden stukken.

DE BEELDEN

VAN

VAN DER VEN

't Is niet de slechtste vrucht, waaraan de wapen knagen.

Eindtijt is er dan loch ook eene stem opgegaan om de tot heden atom bewonderde *Ecce homo* en *Era* van van der Ven aftekeuren en te misprijzen! (*Arnh. Cour.* 20 Maart N°. 57) (*).

Wiens stem die is weten wij niet, doch, te oordeelen naar dat ingezonden artikel zelf, zou men het er voor moeten houden, dat het is een vreemdeling in *Jeruzalem*, iemand die althans geen Kunstenaar is, en zich weinig met beeldhouwkunde gemoeid heeft; immers stelt de schrijver zelf vooruit, dat hij zijn smaak slechts gezuiverd heeft, sedert dat hij eenige weinige beelden van Roijer kent, immers vindt hij bijna niets goeds daár waar men algemeen meesterstukken gezien heeft, en belijdt hij gulhartig dat van der Ven hem tot nog toe onbekend was. — Dit een en ander geeft al aanstonds weinig vertrouwen in de bevoegdheid des schrijvers om beelden te beoordeelen.

Zeer zeker, L. zegt het te regt, de kunstenaar, die zijn werk ten toon stelt, moet geen blinde bewondering maar beoordeeling verwachten, en gepaste kritiek kan niet anders dan nuttig zijn; doch hij, die de pen opneemt om zich het belang der schoone kunsten aantrekken en dezelve voor ontadeling te behoeden, — die algemeen erkende talenten en gevestigde reem aanraadt, — die zich verheft tegen de d'afbeel-

*) Men zie evenwel ook de *Arnh. Cour.* van Zondag den 11. April.

velling der eeuw, — die zich uitgeeft schier niets dan wanstalligheid te zien, niets dan gebreken en in de compositie en in de constructie van kunstgewrochten, waarover tot dus verre slechts eene stem van lofspraak en goedkeuring was, — zoo iemand behoorde ons ten minste eenen naam opte geven, welke aan zoodanige op zich zelve staande beoordeeling kracht en klem geeft, een naam, die het regt heeft, hoezeer dan ook alleen staande, zich te stellen tegenover geheel het kunstkennd publiek, en zich daarboven te verheffen. Bij gemis van zoodanigen naam moeten wij die beoordeeling, maar vooral de lust om dezelve in een dagblad publiek te maken, toeschrijven of aan nijd uit eenige verborgene oorzaak geboren, of aan praatzucht, of aan de waanwijze ingebeeldheid der onkunde; en wanneer men de inleiding dier beoordeeling inziet en daar gadeslaat hoe schoorvoetende de schrijver tot de zaak treedt, hoe hij zijne onpartijdigheid en regtzinnigheid laat vooruitspiegelen, hoe hij als 't ware vooraf verschooning vraagt voor hetgeen hij gaat zeggen; wanneer men ziet dat er niets dan afkeuring in het stuk te vinden is, zonder dat, zoo als in eene gezonde kritiek behoort, het goede nevens het gebrekige worde opgehaald, dan is het niet zeer raadselachtig, welke der gezegde drijfveeren zijne pen bestierd heeft.

Ons doel is niet de aanmerkingen van L. te wederleggen, noch het werk van van der Ven te verdedigen; wij laten aan beter bevoegde beoordeelaars over, het publiek in de waardeering van kunstwerken voortelichten, en voor het oog van dat publiek beelden te ontleden, tot welker beoordeeling zoo grondige kennis, zoo fijne smaak, en door vergelijking van kunstproducten ervaren oog, noodig zijn, doch wij hebben vermeend niet te moeten zwijgen daár, waar een achtenswaardig man, en kunstenaar even nederig als verdienstelijk onder opgesmukte betuiging van onpartijdigheid en huicheling van zuivere kunstliefde, op zoo schaamteloze wijze wordt aangevallen, door iemand, die blijkbaar gansch andere gevoelens koestert, en dien men, althans te oordeelen naar zijn geschrift, moet rekenen tot die openbare kritiek geheel onbevoegd en ongeroepen te zijn.

Wij zeggen onbevoegd. Wat toch moet men denken van een kunstbeoordeelaar, die het verlijnd gevoel van het schoone en de zuivere smaak pas verkregen heeft, sedert dat hij eenige weinige stukken van Roijer gezien heeft! L. schijnt stilletjes te Amsterdam te hebben zitten wachten op de voortbrengselen van den beitel van Roijer, en voor het overige weinig werk gemaakt te hebben van zoo vele andere meesterstukken, of althans weinig voordeel gemaakt te hebben bij de beschouwing derzelve; hij had zijn smaak dus nog niet kunnen vormen op de voortbrengselen van eenen Thonwaldsen, eenen Kessels, eenen Canova, op de beelden der ouden; hij had dus het schoone niet bestudeerd op de antieken, noch ter school gegaan daár waar ieder beoefenaar dier schoone kunst zijne lessen gaat neunen. L. heeft eene hem eigene wijze om het gevoel van het schoone aantekweeken; welligt heeft hij die nieuwe verfijning, waarvan hij spreekt, verkregen bij het bezigtigen van eene schets, onlangs in *art. et amicitia* te zien geweest, waarin eenigen eenen Rembrandt meenden te zien en waar om'trent anderen twist hadden of het een kastelein van Teniers of een schoolmeester van van Ostade was. — Inderdaad het klinkt vreemd, iemand, die zich in het publiek voor kenner uitgeeft, te hooren zeggen, dat bij hem het gevoel van het schoone gezuiverd is, dat hij tot beoordeeling bevoegd is geworden, sedert dat hij eenige weinige beelden gezien heeft van een tijdgenoot hoe groot hoe beroemd deze dan ook wezen moge! Beperkte studie voorwaar; waarin men wel schoonheden kan leeren bewonderen, doch niet in het algemeen het schoone in de verschillende gedaanten der kunst kan leeren bevatten.

Doch die zinsnede omtrent Roijer is alsmede niet de zuiverste bedoeling ingelast. Het is niet wel mogelijk daarin iets anders te zien dan eene vleijende lofspraak voor dien kunstenaar, welke intusschen al te onbeduidig is bijgebracht. Uiterst onvoorzigtig en onkiesch is het, aldus in eene zoo scherpe en partijdige hekeling, den naam van een kunstenaar die tijdgenoot is, te betrekken, als wilde men diens naam doen strekken tot tegenhanger van den gekende. Het talent van Roijer is te wel gewaardeerd om zoodanige vergelijkingen lofreden van L. te behoeven, en voorzeker is het den man weinig eer gedaan, te gelooven, dat hij gelidend zij met de misfrijzing van eenen kunstbeoordeelaar. Het past

niet een degelijk en wezenlijk talent op eene kleingeo-
lige wijze te vereeren. De kunstenaar verheft zich niet,
door hem, die nevens hem staat, te doen dalen; zijn
werk moet niet schooner worden door dat van een an-
der in het donker te stellen; maar zijne ijver is het
schoone in eens anders werk te doen uitkomen, en
dan iets nog schonners te bevestigden.

L. schijnt dan weinig werk gemaakt te hebben om
het schoone te achterhalen en te feeren op verscheiden-
heid van kunstwerken; en moet dan weinig met beel-
den bekend zijn. Dat hij dan ook nog geen beeld van
van der Ven gezien heeft is niet te verwonderen, maar
dat van der Ven zelf onbekend was, zou ver-
der doen denken dat L. zich darenboven nog zeer
weinig heeft laten gelegen liggen aan hetgeen er in de
kunstwereld omgaat. Niet alleen de beoefenaar der
kunst, maar zelfs de kunstminnaar kent doorgaans
al ware het maar bijname; hien die slechts min of meer
uitkomen boven het zeer middelmatigte onder de kun-
stenaars, hij kent hunne werken en laat geene gelegen-
heid voorbijgaan hunne stukken te zien; dat mag men
te meer verwachten in de beeldhouwkunde, waarvan
de beoefenaars niet zoo menigvuldig zijn dat een naam
onder de menigte onopgemerkt voorbij kan gaan, of
kunststukken onbekend blijven; dat mag men vorderen
van hem die eene openbare kritiek schrijft, en zich
de taak aanmatigt het publiek tegen wansam ik te waar-
schuwen en de kunst onder zijne bescherming te ne-
men tegen ontgeling. Van der Ven is voor L. een
tot nog toe onbekend kunstenaar. L. kent dan de
Philocletes niet welke in 1825 ten toon stond en den
prijs met algemeene stemmen behaalde, en welke nog
in het museum te Antwerpen te zien is? L. is dan ook
nooit in het museum te Brussel geweest, waar een
Narcissus staat, welke bij de ten toon stelling van
1827 den prijs wegdroeg? L. heeft dan niets vernomen
van den prijskamp van 1830, vóór de afscheuring van
Belgiën, waarin van der Ven zegevierde, en evenwel
mededingers had, die juist niet geheel onbekend zijn,
als de professoren J. Geefs, Frank en Geerds, en
W. Geefs maker der gedenkteekenen van de *place des*
Martyrs, den graaf *de Merode* en den generaal
Billiard? L. weet dus niets van het concours te Am-
sterdam gehouden, waarin van der Ven en Roijer el-
kander den lauwertak zoo ernstig betwist hebben? L.
had dus ook al nergens gelezen dat ook aan de aka-
demie van Parijs van der Ven in 1826 drie medailles
naar het levend model behaalde, noch iets gehoord of
gezien van het aldaar nog geëxposeerde beeld hetwelk
de eerste medaille had verdiend? L. heeft dus tot hier
toe van der Ven niet leeren kennen door den naam
dien hij zich te Rome verwierf; te Rome, waar de
kunst de moeilijke toets der vergelijking op zoo ruime,
schaal, te doorstaan heeft; waar men zeker geen gebrek-
tig werk kan plaat en neven de schoonheden welke de
oudbheid heeft achtergelaten en de moderne meesters
opgeleverd hebben, zonder zijne vermetelheid door
omherstelbaren val te bekoopen? De kunstbeoordeelaar
L. heeft dus, — om niet van Rome te spreken, —
noch te Antwerpen, noch te Brussel, noch te Parijs
het museum bezocht; hij heeft dus nooit iemand ge-
sproken die te Rome is geweest? L. heeft het uitmun-
tend werk van Wap *» Mijne reis naar Rome »*,
hetwelk, inzonderheit voor kunstminnaars, zooveel
belangrijks bevat, dan ook niet gelezen? En Spitaels
reize naar Constantinopel ook al niet? — Zonderling
dat van dat alles niets ter kennis was gekomen van
L. die evenwel in 't openbaar over beeldhouwkunde
schrijft; zonderling dat hij nog nooit enig werk van
van der Ven gezien had, dat van der Ven hem nog
onbekend was.

En is er dan in dien *Christus* niets goeds, dan de
begoocheling van *» den bijzonderen en veelvermo-
genden gloed van het marmer »* die
Ecce Homo waarvan wij in den *Precurseur* van
den 1 December ll. lezen: *» L'Ecce Homo est plein
» de sentiment: l'esprit de la divinité perce la
» forme humaine. C'est bien là l'Homme-dieu
» souffrant, et prêt à mettre le sceau au grand
» acte d'amour qui l'a fait descendre parmi
» nous. Cette œuvre devote à quel
» point de perfection, l'auteur comprend le
» style religieux en fait de sculpture. »*
Is in de *Kva* dan een compositie en uitvoering,
steeds; de *Kva*, die te Rome haren naam gegeven
had aan den maker die daar bekend stond, onder den
naam van *le sculpteur de l'Eve!* Hebben dan in
beide beelden de kunstkeners zich tot dus
verre beboogen, (aanmer ook zij), die den Koning

hebben *ingelicht* (schrijver schijnt Z. M. Kunstkenis
niet zeer gunstig te beoordeelen!) en die hij (schijnt) voor
bevoegde tegers buidel. — Welk 'sij' gevoel, welk
scherp oog heeft L., die een aantal getreken ziet
welke tot heden niet gezien waren zelfs niet door
mannen die dagelijks de uitmuntendste kunststukken
voor oogen hadden, getreken intusschen zoo schree-
wende, dat het schoone wat er nog nevens, mogt
liggen, geheel verdwijnt en buiten aanmerking valt. —
De *Era* is te rustig, kalm, koud, het is geene Eva
maar eene hedendaagsche schoone vrouw, de *Precur-
seur*, — en hier spreekt geen partijdig landgenoot, —
had gezegt: *» Toutes ces sensations diverses
» sont exprimées avec saugue et chaleur, et la
» figure entière respire cette force et cette
» puissance, qui devaient caractériser la femme,
» de la création. On y trouve aussi un heureux
» mélange de sôphitè et d'innocence. C'est
» enfin la femme sortant des mains de Dieu,
» belle et gracieuse, comme devrait être la
» mère du genre humain. L'artiste a été heu-
» reusement inspiré, et la composition de son
» œuvre est d'un seul jet. Il a su donner à son
» sujet tout l'abandon, la vigueur, le grandiose
» et la viracitè qui caractérisent les productions
» de Michel-ange, ainsi que la beauté graci-
» euse et poétique si éminemment les œuvres de
» Raphaël. »* — Het hoofd van de *Era* is te klein;
waar is het, dat het hoofd van *Era*, een beeld van
meer dan levensgrootte, juist niet voluit zoo zwaar en
zoo dik is uitgevallen, als dat van de Vliissingsche de
Ruijter, — doch wij zullen hier aanmerken, dat zij,
die het schoone op de *antieke beelden* hebben be-
studeerd, en *dáár* het gevoel van het schoone hebben
ingezogen, hebben opgemerkt, dat over het algemeen
daarin, vooral als het vrouwenbeelden geldt, eenige
overhelling bespeurd wordt om de hoofden liever iets
kleiner te nemen, dan dezelve, ook in de geringste
maat, te groot te doen *schijnen*, — getuige de *Venus*
ran medicis.

Doch wij willen, zoo als wij reeds gezegd hebben,
in geene wederlegging treden der gemaakte aanmerkin-
gen; wij besluten met te herinneren aan het gezegde
van Reni Spitaels: *» nous avons droit de nous
» enorgueillir de Mr. van der Ven.
» il vient de terminer un ouvrage admirable
» qui fait accourir tout Rome; c'est Eve en
» présence du serpent, qui la tente et la
» fascine; statue de grandeur naturelle,
» pleine de génie, de force et de vérité que
» j'ai entendu louer comme supérieure à bien
» des morceaux de Tornwaldsen »* — De
beelden van van der Ven staan overigens daar; men
zie, en oordeele of L. de eenige is die in staat is
gewest die beelden naar behooren te waardeeren. Mis-
schien zal de bezigtiging ook tevens den sleutel geven
van 's mans bedoeling: — nevens Eva ligt het zin-
nebeeld van de nijd.

D. W.

ADVERTENTIEN

's Bosch den 15 April 1842. — Heden over-
leden alhier, MARIA ADRIANA COR-
NELIA ELISABETH, oud bijna
zeventien maanden, en PETER JOSEPH
JOACHIM THEODOR oud *tien weken*,
eenige kinderen van Mr. VANDER
DOES DE WILLEBOIS en A. C. M
LUIJEN.

De Notaris *DE MUNCCK* te Veghel resi-
derende, zal, voor de Weduwe P. KLJDER-
MANS, ten hage huize aldaar, in het open-
baar opveilen verkoopen, provisioneel op Donder-
dag den 28 April 1842, en sinaal op Donderdag
den 12 Mei daaraanvolgende, telkens om zeven
ure des avonds.

Een zeer goed ter nering staande HUIZINGE,
waarin meer dan 25 jaren met succes eene
Tapperij, leercloojerij is uitgeoefend,
benevens eene ruime SCHUUR en goeden
MOESTUIN, alles aan elkanderen staande en
gelegen te Veghel in de kom der Gemeente
nabij de Kerk en het Raadhuis, kadastraal be-
kend in sectie G. No. 120 en 121, groot 6 Roe-
zen 38 ellen, beland de eene zijde de Wed.
F. H. MANDERS, de andere H. M O L,
voor de straat en achter de Rivier de Aa.

Ten gebruik te aanvaarden op de gewone tijd stipping
in 1843,
Nadere inlichting zijn met vrachtvrije brieven te be-
komen ten kantore van voornoemde Notaris.

Er wordt ten eerste gevraagd: een Bekwaam
SCHILDWERKER EN KNECHT, adres
A. FACK Mr. Meubelmaker te 's Bosch.

De Notaris, A. F. VAN BOCHOLT re-
siderende te Helmond, zal namens zijne prin-
cipalen aldaar op Maandag den 25 April: provi-
sioneel opveilen en 14 dagen later sinaal adju-
diceren.

Eene B. O. U. W. M. A. N. S. H. O. E. V. E. met aan-
gelegen T. E. L. G. R. O. E. S. en W. E. L.
L. A. N. D. E. N. staande en gelegen te Hel-
mond ter plaatse genaamd Biederende voor het
geheel groot 12 Rooders 36 Rooden 59 Ellen.

De Verkoopting zal geschieden ten
herberge van H. VAN DE K
L. A. A. R. in de Korebeura te
Helmond telkens des avonds om
7 ure.

De Ondergetekende maakt door deze bekend, dat hij
opnieuw heeft ontvangen een fraai Assortiment
R. E. H. A. N. G. S. E. L. P. A. P. I. E. R. als
Gesatineerd van 75 Cents en hooger per
Roi, ordinaire kwaliteit van 30 Cents en hooger
per Roi, als ook MEUBEL NETEL-
DOEK, Vergulde en andere ORNAMEN-
TEN, VLOERKLEEDEN, K. A. R-
PETTEN en verder al hetgeen wat in eene
Behangers Affaire wordt vereischt. Reconman-
deert zich in de gunst van het geëerd publiek,
J. F. BANGERT,
Kamerbeheerster
te 's Bosch, op de Markt.

Het Bestuur der MAATSCHAPPIJ VAN
BRANDVERZEKERING VOOR HET
KONINGRIJK DER NEDERLANDEN,
gevestigd te 's Hertogenbosch, Adverteerd,
dat volgens Besluit der Algemeene Vergadering
van Deelhebber, derzelve Maatschappij, gehou-
den den 12 April 1842 de COUPONS voor
het jaar 1841, verschijnende 1 Mei 1842, zullen
betweld worden met f 450.

Deze COUPONS zijn betaalbaar:
Te 's Hertogenbosch ten Kantore der Maatschappij,
Te Amsterdam bij de Heeren E. H. VAN DER
MEULEN en T. J. ROOTHAN.
Te Rotterdam bij de Heeren W. M. HOPEN,
H. en A. BICKER, CAARTEN, en
Te Dordrecht bij de Heeren PEN en BAUDUIN,
Alle gevolmaattigde Agenten der Maatschappij, en
voorts bij al derzelve Agenten in de verschillende
plaatsen in dit Rijk.
's Hertogenbosch, 15 April 1842.
Gezien door den Commissaris
J. LINSEN.
De Administrateur Theaurier
J. A. SPYERS.
De Administrateur
H. E. DE BERGH.

Een Onderwijzer, welke niet meer dan 10 Kostleer-
lingen houdt, vraagt, om onmiddelijk of binnen
6 of 10 weken in functie te treden, eene
SECONDANT of MEDE-ONDERWIJ-
ZER, die de Fransche Taal tamelijk wel
kent en spreekt en behoorlijk Onderwijs
kan geven in de REKENKUNDE, AL-
GEBBA, en MEETKUNDE. Het jaar-
lijksch tractement, buiten kost, enz. bedraagt
200 à 300 gulden, of meer naar gelang der be-
kwaamheden.

Men adresseer zich met vrachtvrije brieven, onder
letter X, bij P. R. D. MULLER, Boek-
handelaar te 's Hertogenbosch.

BIJENLANDSCHE BEURSPRIJZEN.
De belgische fondsen van den 16 April 1842.
De 2½ pCt 53 de 5 pCt 102½ de 4 pCt 93 de 3 pCt 70
de 5 pCt 104 de 4 pCt 95 Ard. 20½ Rome 1832 104½

BINNENLANDSCHE BEURSPRIJZEN
BEURS VAN AMSTERDAM.
Heden woensdag 16 April 4½ Ure.
W. S. 2½ pCt 52½, ½ Dito 5 pCt 101½, ½ Kanabij. 20½
Sijnd. 4½ pCt 93½ Dito 2½ pCt 77½ Handel. 186½ O. I. 5 pCt 99½
Ard. 85 p. st. 20½, ½ Dito Comp. 28½ Fransche Uig. 5 7½
Fort te L. 2½ pCt, 29½ Mexik. 41 Columb 19 Peruan. 11

Correspondentie.
Een onzer zeer geachte grabonneerden meldt ons uit
Zeddam, dat de volgende numero's onzer Courant 2.
12. 13. 19. 30. 32. 35. 37. 40 en 41 hij hem niet
ontvangen. Volgens gemene informatie zijn wij
verzekerd, dat al de nummers van het postkantoor van
's Bosch zijn verzonden geworden; weshalve die bij
andere postkantoren moeten zijn afgedwaald. Wij zult-
en hierna onderzoek doen, om dengenen geregt-
lijk te vervolgen, dien wij ontdekken mogten aan
deze Courant on' elin pligtig te zijn. In alle
geval wij zulten onze klagen bij de Administratie
utoriciteit inleenen, daar waar het zal behoren.
r drukkerij van J. A. A. LE LOUY, te 's Bosch